

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ - ΣΥΣΤΕΙΡΩΣΕΙΣ

στους ΟΤΑ

Στην ΕΥΡΩΠΗ και σε όλο τον κόσμο, το κεφάλαιο αξιοποιώντας την κατάρρευση των χωρών του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού, αλλά και την ήττα του εργατικού κινήματος συνολικά, έχει βαλθεί να πάρει πίσω ότι μέσα από αγώνες, έχουμε κατακτήσει οι εργαζόμενοι σε ανατολή και δύση.

- ✓ Η ανατροπή του συνόλου των εργασιακών κατακτήσεων και δικαιωμάτων που κατοχυρώθηκαν με αγώνες στο πέρασμα του 20^{ου} αιώνα,
- ✓ Οι αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις, για τις ΣΣΕ, τους μισθούς, τη σταθερή δουλειά, που οικοδομούν ένα νέο εργασιακό μεσαίωνα για όλους μας,
- ✓ Η αποδόμηση του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης.
- ✓ Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και οι πόλεμοι που διεξάγονται σε κάθε γωνιά της γης, για να τσακίσουν όποιο λαό αντιστέκεται,
- ✓ Οι «αντιτρομοκρατικοί» νόμοι με την ανατροπή του μέχρι σήμερα διεθνούς δικαίου με στόχο την αντιμετώπιση σε κάθε χώρα του «εσωτερικού» εχθρού, αλλά & όσων λαών αντιστέκονται,
- ✓ Η προώθηση του σχεδίου για ενιαίο ΕΥΡΩΣΥΝΤΑΓΜΑ που πάγωσε προσωρινά από την αντίσταση του Γαλλικού λαού αλλά επανέρχεται σήμερα με άλλο τρόπο, η εξέλιξη των διαδικασιών για συνταγματική αναθεώρηση στην Ελλάδα, που θα κατοχυρώνουν πλέον συνταγματικά την πολιτική και οικονομική κυριαρχία του κεφαλαίου,

Συνθέτουν ένα αβέβαιο μέλλον για τους ανθρώπους της δουλειάς και του μόχθου.

Στην Ελλάδα σήμερα δεν έχουμε απλά μια συνέχεια της αντεργατικής πολιτικής των προηγούμενων κυβερνήσεων, αλλά μια πολιτική ακραίου νεοφιλελευθερισμού Θατσερικού τύπου, που στο όνομα των μεταρρυθμίσεων, προωθεί βαθιές αντεργατικές τομές που στοχεύουν στο μέλλον.

Σε αυτόν τον τυφώνα που σαρώνει κοινωνικά και εργατικά δικαιώματα, η μοναδική δύναμη που μπορεί να τον ανατρέψει είναι οι αγώνες των εργαζόμενων. Ουσιαστική αντιπολίτευση σε αυτή την πολιτική, δεν

μπορούν να αποτελούν τα διάφορα προγράμματα για «Σουηδικά μοντέλα», οι κυβερνήσεις της Κεντροαριστεράς ή οι κυβερνήσεις «λαϊκής συμμαχίας και οικονομίας».

Μοναδική προϋπόθεση ανατροπής αυτής της πολιτικής είναι οι ενωτικοί ταξικοί αγώνες των εργαζόμενων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα σήμερα, χρειάζεται να πετάξει από πάνω του τις λογικές της ανταγωνιστικότητας της αναπτυξιολογίας και του εφικτού, να απεγκλωβιστεί από την ενσωμάτωση του στις εκάστοτε κυβερνητικές πολιτικές, τις πολιτικές των εργοδοτών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να συνδεθεί με τις ουσιαστικές ανάγκες και τα προβλήματα των εργαζόμενων, οικοδομώντας μια ανεξάρτητη ταξική ενότητα, χωρίς προσπαιτούμενο την κομματική ταυτότητα του καθένα. Μια ταξική ενότητα ικανή να προβάλλει κοινούς στόχους και αιτήματα και να ανοίξει δρόμους διεκδίκησης τους.

Οι στόχοι και τα αιτήματα μας, πρέπει να είναι αυτά που απαντούν σήμερα στις ανάγκες για μια αξιοπρεπή διαβίωση μας και όχι αυτά που υποτίθεται αντέχει η ολοένα και αυξανόμενη κερδοφορία του κεφαλαίου μέσα από τις «ανάγκες» του ανταγωνισμού.

- Ο πλούτος που παράγεται καθημερινά δεν μπορεί να καρπώνεται από μια παρασιτική μερίδα της κοινωνίας και χιλιάδες εργατικές οικογένειες να ζουν στην φτώχεια.
- Η κερδοφορία των τραπεζών δεν μπορεί να στηρίζεται στην ληστεία με την τοκογλυφία του δανεισμού που οδηγούνται εκατομμύρια εργαζόμενοι για να καλύψουν τις στοιχειώδεις καθημερινές ανάγκες διαβίωσης τους.
- Τα ωράρια, ο ημερήσιος χρόνος εργασίας και ο συνολικός εργάσιμος βίος, δεν μπορούν να υποτάσσονται στις «ανάγκες» του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου, αλλά να καθορίζονται από τις ανάγκες των εργαζόμενων για ελεύθερο χρόνο, χρόνο για ξεκούραση, ψυχαγωγία, μόρφωση και κοινωνική συλλογική δράση.
- Το ασφαλιστικό σύστημα, δεν μπορεί να καθορίζεται με βάση τους δείχτες του χρηματιστηρίου, την ανταποδοτικότητα, την ψευδεπίγραφη γήρανση και το λεγόμενο δημογραφικό πρόβλημα, αλλά από την βιολογική ανάγκη του κάθε εργαζόμενου, να απολαμβάνει μετά από 30 χρόνια δουλειά μια πλήρη ικανοποιητική σύνταξη, χωρίς να τον στέλνει στη μαύρη εργασία ή να τον οδηγεί να δουλεύει μέχρι να πεθάνει.

- Οι όροι εργασίας και αμοιβής δεν μπορούν να παραπέμπουν στην εποχή της δουλειάς, που ο δουλέμπορος αγοράζει τον σκλάβο για όλη την ημέρα με ένα πιάτο φαΐ, αλλά να ανταποκρίνονται στην εποχή της τεράστιας ανάπτυξης των επιστημών της τέχνης και της παραγωγικότητας της εργασίας.

Σε αυτή τη βάση πρέπει να αντιπαρατεθούμε με κάθε αντίληψη που θέλει να οριοθετήσει τους στόχους μας στα πλαίσια της λογικής που έχουν κυβέρνηση και εργοδότες συνολικά.

Ακόμα περισσότερο χρειάζεται να αντιπαρατεθούμε και με όσους μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα πρεσβεύουν μια τέτοια λογική και προσπαθούν να κοντύνουν τα αιτήματα μας, επικαλούμενοι τις «δυσκολίες των καιρών», τα «ανέφικτα» αιτήματα, την άσχημη «διεθνή συγκυρία».

Και τέτοιες αντιλήψεις υπάρχουν και είναι αυτές που καθορίζουν σε κρίσιμες στιγμές τον προσανατολισμό και την εξέλιξη των αγώνων που αναπτύσσονται.

Οι παραπάνω αντιλήψεις είναι που κρατάνε δεμένα χειροπόδαρα το εργατικό κίνημα και δεν μπορούν οι αγώνες να νικήσουν. Φορείς αυτών των αντιλήψεων αποτελούν οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού, που αποδέχονται οριστικά την κυριαρχία του κεφαλαίου, γι' αυτό προωθούν και τη λογική... του.. κάτι να τσιμπήσουμε και βλέπουμε, κάνοντας συνεχώς τέτοιας έκτασης υποχωρήσεις που μας έχουν οδηγήσει στο τέλμα.

Οι αντιλήψεις όμως αυτές, βρίσκουν έδαφος και σε τμήμα της δημοσιο υπαλληλίας που θεωρεί το μέχρι σήμερα ισχύον καθεστώς της μονιμότητας και το επιδοματάκι των 20-30 ευρώ, λίγα μεν.. αλλά... δεν θέλει να «διακινδυνεύσει» παλεύοντας για ανατροπή της πολιτικής που μας κάνει φτωχότερους και ανασφαλέστερους ως προς τη σταθερή-μόνιμη δουλειά και τη σύνταξη.

Η προσπάθεια για την ανάπτυξη αυθεντικών αγώνων, **δυσκολεύει και από δυνάμεις** που βρίσκονται εγκλωβισμένες μεταξύ του Φιλοευρωπαϊσμού και μιας πιο γνήσιας εργατικής αντίληψης, μεταξύ της συνδιαχείρισης και της αντίστασης. Τα βαρίδια αυτών των αντιλήψεων δημιουργούν μεγάλη ρευστότητα αλλά και αντιφάσεις στο συνδικαλιστικό κίνημα, πατώντας στη λογική της αντίστασης και της ενότητας πάνω στα προβλήματα από τη μια, και από την άλλη στη λογική της συνδιαχείρισης με τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού

Παράλληλα με αυτές τις εχθρικές αντιλήψεις, πλάσονται έμμεσα πλην σαφώς και οι αντιλήψεις... ότι τίποτα δεν μπορούμε να περιμένουμε από το συνδικαλιστικό κίνημα και τους αγώνες και ότι η μόνη διέξοδος είναι «η αλλαγή των συσχετισμών»(ψηφίστε μας για να σας σώσουμε) και η ενίσχυση του πολιτικού μας φορέα στις εκλογές.

Μια ανιστόρητη λογική που θέλει τα συνδικάτα μακρύ χέρι του κόμματος, μια λογική καταστροφική για το παρόν και το μέλλον του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Μια λογική που εκφράζεται με την «ενότητα» γύρω από τον εαυτό μας και του ..όποιοι δεν είναι μαζί μας... είναι τουλάχιστον.. στηρίγματα του εχθρού, που αντικειμενικά δημιουργεί συνθήκες διάσπασης στη βάση, και αναποτελεσματικότητας στην ενιαία δράση.

αυτές οι αντιλήψεις που κυριαρχούν στην ηγεσία του σ.κ. αποτελούν εμπόδιο για την ενότητα και τον ταξικό προσανατολισμό, αλλά και τροχοπέδη για να έχουν οι αγώνες μας νικηφόρα αποτελέσματα.

Σύντροφοι και συναγωνιστές,
η τελευταία περίοδος(2006-2007) ήταν σημαντική για το εργατικό κίνημα γιατί αναπτύχθηκαν σημαντικοί μαχητικοί αγώνες (ΟΤΑ-ΤΡΑΠΕΖΕΣ-ΠΑΙΔΕΙΑ), με αρκετά κοινά χαρακτηριστικά όπως πλαίσιο αιτημάτων - διάρκεια αλλά και μαζική συμμετοχή.

Μαζί με τους αγώνες των φοιτητών (καταλήψεις-στα πανεπιστήμια) ενάντια στο άρθρο 16 και το νόμο πλαίσιο για την Ανώτατη εκπαίδευση, έβγαλαν στην επιφάνεια την οργή χιλιάδων για τη σημερινή πολιτική-οικονομική κατάσταση που ζούμε.

- Οι αγώνες αυτοί στηρίχθηκαν στη μαχητική διάθεση των εργαζόμενων και την αποφασιστικότητα για ανατροπή μιας πολιτικής που καταπίνει δικαιώματα και κατακτήσεις .
- Για πρώτη φορά ίσως- παρά τη διάρκεια τους- δεν λειτούργησε ο κοινωνικός αυτοματισμός, στοιχείο που δείχνει, ότι η οργή και η δυσαρέσκεια «ακουμπάει» όλο και περισσότερο τον κόσμο της δουλειάς.

- Πρωτεύοντα ρόλο για την ανάπτυξη αυτών των αγώνων είχε ο χώρος των Συσπειρώσεων -Παρεμβάσεων, που συνέβαλαν και στο πλαίσιο και στη διάρκεια τους.
- Τα σχήματα που συμμετέχουμε έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο-δημιούργησαν γεγονότα και δούλεψαν για την ενότητα στη βάση.
- Από αυτή τη διαδικασία έμειναν μακριά και έξω οι δυνάμεις του «αναχωρητισμού» και της εξαργύρωσης των αγώνων με ψήφους. Η στάση του ΠΑΜΕ αλλά και της ΠΣΚ (στα Πανεπιστήμια), ήταν πανομοιότυπος. Ένας ρόλος αρνητικός για την ανάπτυξη των αγώνων και τον προσανατολισμό τους. Όχι μόνο δεν ψήφισαν σε καθοριστικές στιγμές, αλλά στάθηκαν και εχθρικά σε αυτό που φαινόταν να ξεσπά.

Η λογική με το «πλαίσιο μας» και μακριά απ'ότι κινείται και δεν το ελέγχουμε, η λογική της υποταγής των αγώνων στα στενά μικροκομματικά συμφέροντα, ηττήθηκε στην διάρκεια των αγώνων. Οι αγώνες αυτοί, παρά την προσωρινή νίκη των φοιτητών να αναστείλουν τη διαδικασία συζήτησης για το άρθρο 16 και το σύνολο της Συνταγματικής αναθεώρησης, αλλά και της καθυστέρησης ψήφισης του Νόμου Πλαίσιο, δεν κατάφεραν να νικήσουν.

Είναι γεγονός, ότι βασικό ρόλο σ'αυτό έπαιξαν και παίζουν οι δυνάμεις της υποταγής και της ενσωμάτωσης, η κυριαρχία των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ στην ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος, που τελευταία μάλιστα όλο και πιο πολύ βρίσκονται σε αγαστή συμπόρευση, ως φορείς της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης του καπιταλισμού, εκπροσωπώντας τα νέα στρώματα που δημιουργούν οι αλλαγές στο κράτος.

Οι ηγεσίες των ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ, είναι που διαλαλούν ότι «η νέα οικονομία», οι αναδιαρθρώσεις, «η καινοτόμος» ανάπτυξη θα οδηγήσουν στην ανάκαμψη την οικονομία και το «πολυπόθητο» μέγισμα της πίττας. Αλλά όσο μεγαλώνει η πίττα -και πράγματι μεγαλώνει- τόσο μικραίνει το μερίδιο της εργατικής τάξης.

Όλα τα παραπάνω δεν είναι αρκετά όμως να εξηγήσουν το γιατί, αγώνες με σωστό γενικά πλαίσιο, με διάρκεια-συμμετοχή και αποφασιστικότητα, δεν μπορούν να είναι νικηφόροι.

Ούτε βέβαια οφείλεται μόνο, στην αδιαλλαξία- την υπονόμηση και την βία του κρατικού μηχανισμού και των δυνάμεων καταστολής.

Το σύνολο των δυνάμεων που έχουν ταξική αναφορά, έχει χρέος να ψάξει πιο βαθιά το πρόβλημα και να προσεγγίσει την αλήθεια, γιατί βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη καμπή.

Απ'ότι φαίνεται μπροστά μας έχουμε μια περίοδο έντασης της επίθεσης στα εργασιακά-κοινωνικά δικαιώματα.

- ✓ Εργασιακές σχέσεις
- ✓ Συλλογικές Συμβάσεις
- ✓ Μισθοί και μεροκάματα
- ✓ Ασφαλιστικά -συντάξεις
- ✓ Απολύσεις-Ιδιωτικοποιήσεις
- ✓ Το δικαίωμα να διαδηλώνουμε- Πανεπιστημιακό Άσυλο.

Στο χώρο της ιδιωτικής καπιταλιστικής οικονομίας, η επίθεση έχει πάρει χαρακτήρα ΠΡΟΓΚΡΟΜ, χωρίς Συλλογικές συμβάσεις, χωρίς ασφαλιστικά δικαιώματα, με την κατάργηση των ορίων εργάσιμου και μη εργάσιμου χρόνου, με το κλείσιμο επιχειρήσεων και τις χιλιάδες απολύσεις.

Στο χώρο του Δημόσιου και ευρύτερου Δημόσιου Τομέα(ΔΕΚΟ-ΔΗΜΟΙ), στην Παιδεία την υγεία την Πρόνοια τις μεταφορές, περνάμε ένα μεταβατικό στάδιο, από τον έλεγχο του Δημοσίου-στον άκρατο αγοραίο φιλελευθερισμό. Με γρήγορα βήματα η κατάσταση και στο χώρο του Δημοσίου ανατρέπεται.

Η ίδια η εργασία και ο εργαζόμενος δεν θα αποτελεί, παρά ένα εμπόρευμα που πουλιέται αγοράζεται ή αποσύρεται λόγω «λήξης» και οι όποιοι κανόνες αποτύπωναν εν μέρει μέχρι σήμερα τον συσχετισμό μεταξύ κεφαλαίου-εργασίας, καταργούνται βίαια.

Ήδη οι δρόμοι γεμίζουν

- ✓ από απολυόμενους των εργοστασίων που κλείνουν,
- ✓ Από απλήρωτους ωρομίσθιους και συμβασιούχους μιας χρήσης,
- ✓ από συνταξιούχους των 500 ευρώ,
- ✓ από τους υπό απόλυση εργαζόμενους των Δημοτικών επιχειρήσεων(ΠΕΡΑΜΑ-ΛΙΟΣΙΑ-ΗΡΑΚΛΕΙΟ-ΧΑΝΙΑ κ.α.),

Το επόμενο διάστημα θα πυκνώνουν,

- ✓ από τους εργαζόμενους των ΔΕΚΟ που θα γεύονται την αλλαγή των κανονισμών και την κατάργηση των ΣΣΕ,
- ✓ από τους υπαλλήλους του Δημόσιου , που θα καταργείται η Μόνιμη σταθερή δουλειά με τη δραματική αλλαγή των εργασιακών σχέσεων

- τις χιλιάδες απασχολούμενους με ανασφάλιστη εργασία, αλλά και με την επικείμενη τροποποίηση του Συντάγματος.
- ✓ τους χιλιάδες νέους που θα παλεύουν ενάντια στη συνταγματική αναθεώρηση (άρθρο 16), την άρση του Ασύλου, τη βάση του «10» και την παράδοση της παιδείας- υγείας-πρόνοιας, στις δυνάμεις της αγοράς.

Ένα μαχητικό ταξικό ρεύμα στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα, **πρέπει να προετοιμάσει** τους όρους και τις προϋποθέσεις για να μετατραπούν οι διαμαρτυρίες-οι αποσπασματικές κατά κλάδο απεργίες- οι διαδηλώσεις-οι εκρήξεις οργής και τα ξεσπάσματα, σε ένα ενιαίο συντονισμένο κίνημα που θα δημιουργεί συνολικό πρόβλημα σε κυβέρνηση και κεφάλαιο.

Σε αυτή την κατεύθυνση, **πρέπει να αξιοποιήσουμε** την εμπειρία (αρνητική-θετική) των αγώνων που αναπτύχθηκαν και την κατάληξη τους. Να την κάνουμε κτήμα περισσότερων εργαζόμενων διακλαδικά και στο σύνολο, ανοίγοντας την κριτική και με τις δικές μας αδυναμίες-παραλήψεις στρατηγική και λάθη.

Χρειάζεται να ανοίξουμε ΜΕΤΩΠΟ με τα κύρια προβλήματα που δυσκολεύουν την ανάπτυξη των αγώνων, τον προσανατολισμό τους αλλά και την νικηφόρα έκβαση τους.

- **Να αντιμετωπισθεί η ανοιχτή συμπίεση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ** και με ότι ονομάζουμε γραφειοκρατία-υποταγμένο συνδικαλισμό, με τις βασικές επιλογές και την ουσιαστική στήριξη της πολιτικής κεφαλαίου και κυβέρνησης (από την 2χρονη ΕΓΣΣΕ, την συνθηκολόγηση της στο μέτωπο των ΔΕΚΟ, την προδοτική συμφωνία στον ΟΤΕ και την άρνηση της να αναπτυχθεί ένα υποτυπώδες κίνημα στο χώρο της βιομηχανίας με το κλείσιμο δεκάδων εργοστασίων).
- **Να αναδείξουμε το ρόλο του κομματικοποιημένου συνδικαλισμού,** που εντείνει τις διαχωριστικές γραμμές, σηκώνοντας τείχη παντού στους χώρους δουλειάς- στα σωματεία -και τους αγώνες που αναπτύσσονται. Ένας ρόλος-αντικειμενικά- διασπαστικός που υπονομεύει την αδήριτη ανάγκη ενός βαθύτερου συντονισμού και αλληλεγγύης μέσα στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα.

Αρνείται να παλέψει αιτήματα(πέρα από μια γενικού τύπου προπαγάνδα) στους χώρους που έχει τον πρώτο λόγο και να συγκρουστεί με την εργοδοσία(μεγαλοεργολάβοι-κατασκευαστικές εταιρείες, τους Δημάρχους του κ.λ.π.). Η δράση του τις περισσότερες φορές εξαντλείται σε συμβολικού τύπου καταλήψεις ορισμένων υπουργείων και κτηρίων οργανισμών και στην καθιερωμένη τα 2 τελευταία χρόνια απεργία του ΠΑΜΕ!!!!, με την ίδια λογική και σε αντίθεση υποτίθεται με την εθιμοτυπική 24ωρη απεργία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Αυτή η συγκεκριμένη πολιτική θέλει ανοιχτή κριτική και αντιπαράθεση,

γιατί αποπλίζει πολιτικά και ιδεολογικά την τάξη από μια προσπάθεια κοινωνικοπολιτικής ωρίμανσης της για την ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής,

γιατί βάζει εμπόδια στην ανάπτυξη των αγώνων, το συντονισμό και την νικηφόρα έκβαση τους, **αποπροσανατολίζει και διασπά**

- **Αν θέλουμε όμως να είμαστε ειλικρινείς, πρέπει να παραδεχτούμε ότι τα παραπάνω συνδέονται με ένα τεράστιας σημασίας πρόβλημα που έχει να κάνει με την ωρίμανση της ίδιας της τάξης και του δικού μας ρόλου σε αυτό.**

Αν σήμερα η κατάσταση στο Ε.Κ. βρίσκεται χαμηλά έχει να κάνει και με την πολυδιάσπαση - τον κατακερματισμό των εργασιακών σχέσεων, το επίπεδο ωριμότητας της τάξης και μιας βαθύτερης πολιτικοποίησης της.

Είναι εύκολο να καταγγέλλουμε την συνδικαλιστική γραφειοκρατία και αυτό να χαϊδεύει αυτιά ή και να αποτελεί το άλλοθι για τμήματα της να μπουν στους αγώνες, αλλά αυτό από μόνο του δεν φτάνει για να δώσει απάντηση.

Οι μόνοι που μπορούν να παίξουν ένα σημαντικό ρόλο σε μια τέτοια κατεύθυνση και να βάλουν τις βάσεις για την ωρίμανση της τάξης , είναι ένα πρωτοπόρο δυναμικό που βρίσκεται σε αυτό χώρο.

Η συμβολή μας στους αγώνες που αναπτύχθηκαν τον τελευταίο χρόνο κλαδικά(ΟΤΑ-ΤΡΑΠΕΖΕΣ-Α΄βάθμια) και Φοιτητικό κίνημα ήταν καθοριστικός και δεν αμφισβητείται από κανέναν.

Αυτό που δοκιμάζεται όμως κάθε φορά σε κάθε ξεχωριστό κλαδικό αγώνα, που ξεφεύγει απ' τα πλαίσια της εθιμοτυπίας, είναι η καλή προετοιμασία-ο συντονισμός, η στοιχειώδης αλληλεγγύη μεταξύ μας και η έλλειψη προσπάθειας να συνδεθεί ο κάθε αγώνας που ξεσπά με όλο το εργατικό κίνημα.

Η ωρίμανση της τάξης θα έρθει μέσα από την ίδια την εμπειρία της στους αγώνες, την κατάκτηση της ενότητας της, τον ταξικό προσανατολισμό των στόχων, την αλληλεγγύη και τον συντονισμό για να ανατραπεί αυτή η πολιτική.

- Η ανάπτυξη των αγώνων δεν μπορεί σήμερα να στηριχθεί μόνο στην επιθυμία μας, ούτε να έρθει σαν αποτέλεσμα μόνο της δικής μας δράσης. Χρειάζονται επίμονη ζύμωση, συμμαχίες, τακτική και «συμβιβασμοί» για να μπορέσουν να ανοίξουν αγώνες(π.χ η 10ημερη απεργία των ΟΤΑ, αλλά και των δασκάλων).

- Τα αιτήματα και οι στόχοι, διαμορφώνονται και διαφοροποιούνται μέσα στο καμίνι των μαχητικών κινητοποιήσεων, όταν αρχίζει ο κόσμος να συμμετέχει και δεν έχουν να κάνουν με τα πλαίσια σεντόνια που κατά πλειοψηφία αποφασίζονται σε κλειστές συνεδριάσεις οργάνων.

Όσο και να επιμείνουμε εμείς ποτέ δεν θα υπάρξει εξαρχής ένα σωστό πολιτικά προσανατολισμένο πλαίσιο αιτημάτων, λόγω συσχετισμών. (Το πλαίσιο στην 10ημερη απεργία των ΟΤΑ, άλλαξε σε θέσεις και στόχους μέσα στην απεργία και υιοθετήθηκε από όλους, εκτός από τη ΔΑΚΕ.

- Ο συντονισμός σωματείων η επιτροπών κατά κλάδο και συνολικά, δεν μπορεί να βρει έδαφος ανάπτυξης μόνο με αφορμή κεντρικές εκδηλώσεις ή Απεργίες (ΔΕΘ-24ωρη για προϋπολογισμό κ.λ.π.), θα αναπτυχθεί σε περιόδους έντονης κινητικότητας και κλαδικά και τοπικά και διακλαδικά, με σχέδιο και οργάνωση, με τη δική μας επιμονή και σταθερότητα στην επιλογή μας για την Ενότητα της τάξης. Θα βρίσκει την έκφραση του σε μεγάλες στιγμές (π.χ. Απεργία ενός κλάδου), θα υποχωρεί και θα επανέρχεται με καλύτερους όρους.
- Η διαρκής ζύμωση ενός ενιαίου πλαισίου στόχων-αιτημάτων που αγκαλιάζει όλους τους χώρους δουλειάς (Ιδιωτικό και δημόσιο Τομέα) και η σκιαγράφηση-διατύπωση ενός προγράμματος ριζικών διεκδικήσεων και μεταρρυθμίσεων που να ανταποκρίνεται στις

σημερινές ανάγκες είναι προϋπόθεση και το μόνο που μπορεί να αποτελέσει ένα συνεκτικό κρίκο μιας βαθύτερης ενότητας της τάξης.

Χωρίς να παραβλέπουμε τις δυσκολίες που υπάρχουν απ' την διαλυτική στάση του κυβερνητικού συνδικαλισμού και της διασπαστικής τακτικής των δυνάμεων του ΠΑΜΕ,
χωρίς να απογειωνόμαστε απ' την αντικειμενική κατάσταση που υπάρχει στο σ.κ. και την ωριμότητα της τάξης,

Χρειάζεται Άμεσα να διαμορφώσουμε ένα πλαίσιο που να αναφέρεται στο σύνολο των προβλημάτων που μας αφορούν,
στο χώρο της παραγωγής(μισθοί-συντάξεις-χρόνος εργασίας-ωράρια εργασιακές σχέσεις),
της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης(κατοικία-σχολεία-ελεύθεροι δημόσιοι χώροι-πολιτισμός-συγκοινωνίες),
αλλά και στο επίπεδο των πολιτικών δικαιωμάτων(πολιτικές ελευθερίες-άσυλο τρομονόμοι-αυταρχισμός και εργοδοτική ασυδοσία-διευθυντικό δικαίωμα και συνταγματικές μεταρρυθμίσεις),
μιας χάρτας δηλαδή αναγκών και δικαιωμάτων, με όρους αποδοχής του ίδιου του εργατικού κινήματος,
ικανού να μας βγάλει από τη μιζέρια και την αναποτελεσματικότητα που επιβάλλει η ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος.

Τα παραπάνω προϋποθέτουν τη δημιουργία ενός ταξικού ανεξάρτητου πανελλαδικού ρεύματος μέσα στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα, που θα συσπειρώσει το απαραίτητο δυναμικό. Πτεποίθηση μας είναι ότι το δυναμικό των συσπειρώσεων-παρεμβάσεων, το πιο ζωντανό μαχητικό τμήμα μέσα στο εργατικό κίνημα, μπορεί να αποτελέσει τη βάση αυτής της προσπάθειας,
Αρκεί να ξεπεράσουμε τον κατακερματισμό, την ανομοιογένεια, τη λογική των συσχετισμών και των διάφορων ισοροπιών μιζέριας.

Αγαπητοί σύντροφοι,

Έχουμε ξανατονίσει ότι ο χώρος αυτός αποτελεί το κοινό σπίτι που χτίσαμε μαζί σε μια πολύ δύσκολη περίοδο των τελευταίων 15-17 χρόνων. Για να μπορέσουμε να κάνουμε ένα βήμα παραπάνω, απαιτείται να μιλήσουμε με ειλικρίνεια, αναδεικνύοντας τις διαφορές μας-

αναλύοντας τις διαφορετικές προσεγγίσεις μας, απαντώντας και στο ερώτημα «τι είναι αυτό που μας ενώνει-τι είναι αυτό που μας χωρίζει». Χωρίς ωραιοποιήσεις και στρογγυλέματα, πολιτικές σκοπιμότητες και συγκολλήσεις χωρίς αρχές,

Πρέπει όλοι να απαντήσουμε:

- Γιατί δεν κάνουμε προσπάθεια να καταλήξουμε σε ενιαίες θέσεις για μια σειρά στόχους και αιτήματα(π.χ. μισθοί-ΣΣΕ- έκτακτοι),
- Γιατί ποτέ δεν επιδιώξαμε να συζητήσουμε τα ζητήματα τακτικής στο συνδικαλιστικό κίνημα, που υπάρχουν διαφορές και τις «σκεπάζουμε»(όπως συγκρότηση προεδρείων-ψηφοφοριών-συγκεντρώσεων).
- Γιατί οι αντισυντροφικές συμπεριφορές σε διάφορους χώρους(ΟΛΜΕ-ΕΚΑ-ΤΡΑΠΕΖΕΣ-ΛΟΓΙΣΤΕΣ κ.α.), από συγκεκριμένες τάσεις δεν αποτελούν αντικείμενο συζήτησης, παρά μόνο μιας αντιπαράθεσης που γίνεται γνωστή μέσα από πολιτικά έντυπα.
- Γιατί σε επίπεδο αντιπροσώπευσης στην ΑΔΕΔΥ, επί σειρά ετών(εκτός μιας περιόδου), δεν καταφέραμε να συνυπάρχουμε σαν ομάδα, αλλά ο καθένας σαν εκπρόσωπος της τάσης του ή του σχήματος του(αν και σε αυτό υπάρχουν και εξαιρέσεις συντρόφων)
- Γιατί οι αντιπρόσωποι μας στα διάφορα όργανα (ΑΔΕΔΥ-ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΕΣ), δεν υπηρετούν συλλογικά μια κοινή αντίληψη των Συσπειρώσεων-Παρεμβάσεων-Σχημάτων
- Γιατί δεν διαμορφώνουμε ενιαία αντίληψη και πρακτική στα ζητήματα των συμμαχιών.
- Γιατί υπάρχει έλλειψη αλληλεγγύης και στοιχειώδους συνεννόησης μεταξύ μας για όσα κατά καιρούς ξεσπούν και αναπτύσσονται(με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τη μεγάλη απεργία των δασκάλων)

Τελικά τι εμποδίζει τη διαμόρφωση μιας κοινής αντίληψης για όλα τα παραπάνω και για άλλα προφανώς που υπάρχουν.

Εμείς πιστεύουμε, ότι οι αιτίες έχουν να κάνουν και με την σύνθεση μας και την έλλειψη γείωσης μας σε εργατικούς χώρους, αλλά και με τις αντιπαράθεσεις των πολιτικών συλλογικοτήτων που βρισκόμαστε και αδυνατούμε να υπερβούμε, προωθώντας μια βαθύτερη πολιτικού περιεχομένου σύνθεση, με χαρακτηριστικά ταξικής ενότητας και ανεξαρτησίας .

Στα παραπάνω συντείνει και η ίδια η αντικειμενική κατάσταση του εργατικού-συνδικαλιστικού κινήματος, με την πολυδιάσπαση-τον πολυκερματισμό που επιδρά και σε εμάς. Ο συντεχνιασμός, ο

απομονωτισμός στο χώρο-στο σωματείο ή τον κλάδο, λειτουργεί αντιφατικά και αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα και για τη δική μας ενότητα.

Με αφορμή το Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, πρέπει να συμφωνήσουμε:

ή να αποδεχτούμε μια πραγματικότητα που λέει, ότι αποτελούμε μια εκλογικού χαρακτήρα συνεργασία διαφόρων σχημάτων που δρουν στο Δημόσιο Τομέα, συνεχίζοντας να συν- υπάρχουμε με όλες αυτές τις αντιφάσεις, αδυναμίες, την προχειρότητα, τις συγκυριακές συναντήσεις και την αναποτελεσματικότητα που μας διακρίνει,

ή να πούμε με ειλικρίνεια ότι αυτό που υπάρχει δεν έχει μέλλον, είναι αδιέξοδο και μας εγκλωβίζει από το να διαμορφωθεί μιας ανώτερης πολιτικής σύνθεσης και ωριμότητας εργαλείο για την ανασυγκρότηση του εργατικού-συνδικαλιστικού κινήματος.

Εμείς, θέλουμε να συμβάλλουμε στην κατάκτηση ενός ανώτερου επιπέδου ΤΑΞΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ και ΕΝΟΤΗΤΑΣ ,μέσα από την πολιτική-εργατική χειραφέτηση μας και αυτό δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα παζαρεμάτων-προσθαιρέσεων και συμβιβασμών πολιτικών συλλογικοτήτων ή παρατάξεων αλλά μιας αυτοτελούς ανεξάρτητης ταξικής διαπάλης -κριτικής και σύνθεσης.

Εάν καταλήξουμε στο πρώτο, χρειάζεται να βάλουμε κανόνες και όρους για μια εκλογική συνεργασία, γιατί χωρίς αυτούς θα εντείνουμε την πολυδιάσπαση και θα βοηθήσουμε στον οπορτουνιστικό εκφυλισμό μας.

1.Οι συσκέψεις μας κάθε φορά πρέπει να έχουν ξεκάθαρους στόχους, όπου θα βρίσκουμε τους κοινούς δρόμους της πολιτικής-εργατικής χειραφέτησης μας.

2.Η συζήτηση πρέπει να διεξάγεται με βάση τα σχήματα-συσπειρώσεις, παρεμβάσεις και αυτή να μεταφέρεται ως κοινή συνισταμένη.

3.Οι ανακοινώσεις-τα υλικά να βγαίνουν μετά από συζήτηση και την αποδοχή αυτών που συμμετέχουν σε αυτή την προσπάθεια, **χωρίς ενέργειες οικειοποίησης** αυτού του χώρου και χρησιμοποίησης του τίτλου «Συσπειρώσεις-Παρεμβάσεις και εργατικά σχήματα». Αυτοί που συμφωνούν υπογράφουν με τον τίτλο τους, χωρίς γενικεύσεις.

4. Δημιουργείται ένα συντονιστικό όργανο , με ένα-δύο εκπρόσωπους από κάθε σχήμα που προτείνεται από την αντίστοιχη εργατική συλλογικότητα. Συνεδριάζει 1 φορά το 2μηνο, οργανώνει τις συζητήσεις-θέματα, ενημερώνει τα σχήματα, συγκαλεί 1 φορά το χρόνο μια συνέλευση-συγκέντρωση των σχημάτων.

Με αυτές τις προϋποθέσεις, σκέψη μας είναι να ανοίξουμε αυτή την περίοδο τα θέματα:

1. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ, με μια τεράστια καμπάνια για τις επικείμενες μεταρρυθμίσεις και την σύνδεση του με τους μισθούς και τις εργασιακές σχέσεις με πολιτικούς όρους, αποκαλύπτοντας τη στόχευση κεφαλαίου και κυβέρνησης να αποδομήσουν πλήρως τον αναδιανεμητικό του χαρακτήρα και να το μετατρέψουν σε καθαρά ανταποδοτικό.

Προετοιμασία για μια μεγάλης κλίμακας αντιπαράθεση σε κάθε χώρο, με ενιαία αιτήματα και στόχους, βάζοντας προμετωπίδα τα αιτήματα της νέας γενιάς της ανασφάλιστης εργασίας και των 500 ευρώ.

-Αποκλειστικά Κοινωνική Ασφάλιση και δημόσιο σύστημα υγείας

-Με 30 χρόνια δουλειά για πλήρη σύνταξη, χωρίς όριο ηλικίας-25 για τα ΒΑΕ.

- Με σύνταξη ίση με τις τελευταίες συνολικά αποδοχές, χωρίς σύνδεση ή συμψηφισμό με τις επικουρικές συντάξεις.

-Χωρίς νεκρούς εργασιακούς χρόνους(ανεργίας-απολύσεων)και ποινικοποίηση της ανασφάλιστης εργασίας.

-Με κατάργηση της εργατικής εισφοράς, που επιβλήθηκε στο Δημόσιο το 1992

2. ΜΙΣΘΟΙ-ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΟ στο Δημόσιο με την διεκδίκηση υπογραφής ΣΣΕ για όλο το Δημόσιο Τομέα, σπάζοντας τη διασπαστική πολιτική των επιδομάτων «κάτω από το τραπέζι» που γίνεται με τη συμμετοχή της ηγεσίας της ΑΔΕΔΥ και των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, με τις τεράστιες ανισότητες στις αποδοχές, **προβάλλοντας**: 1400 κατώτερο μισθό με ενσωμάτωση των επιδομάτων-Διαμόρφωση μισθολογικών κλιμακίων με βάση και το αντικείμενο δουλειάς- αναγνώριση της προϋπηρεσίας στον ιδιωτικό τομέα για την κατάταξη σε αντίστοιχο Μ.Κ.-οι απασχολούμενοι στα ΒΑΕ εισαγωγικό Μ.Κ. 14^ο- με υποχρεωτική εφαρμογή του μισθολογίου για όλους τους απασχολούμενους με οποιαδήποτε σχέση εργασίας στο Δημόσιο και απαγόρευση της ανασφάλιστης εργασίας.

Κατοχύρωση των ελεύθερων Συλλογικών Σ.Ε. στο Δημόσιο, η ΑΔΕΔΥ υπογράφει τα κατώτερα, οι Ομοσπονδίες τις κλαδικές συμβάσεις

3.ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΟΙ και ελαστική εργασία. Αντιμετώπιση άμεσα των απολύσεων, της Ωρομισθίας, των προγραμμάτων ανασφάλιστης εργασίας(stage)- των συμβάσεων έργου(Δ.Π.Υ.) και του δουλεμπόριο(μέσω εργολάβων).

4.ΠΑΙΔΕΙΑ, συνέχιση της πάλης για τα προβλήματα της εκπαίδευσης, παίρνοντας πρωτοβουλίες σε κάθε Πόλη και Δήμο(με σωματεία δασκάλων καθηγητών των ΟΤΑ κ.λ.π.).

5.ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ του συντάγματος, προετοιμάζοντας τους όρους αντιπαράθεσης και τη σύνδεση εργατικού- φοιτητικού κινήματος.